

ENTREVISTA

Diumenge dos quarts de sis de la tarda. Dins de pocs moments Darío Fo començarà la seva segona actuació de l'espectacle "Misterio Buffo" presentat

reaccions diferents, causa d'una hosmòsis que es crea, d'un diàleg".

La forma d'actuar de Darío Fo, va molt lligada a la reacció que té

dins del cycle de teatre de Granollers.

L'ambient que es respira és, en certa manera, inquiet. A fora la gent està fent cua en espera de poder entrar. Dins hi ha un anar i venir fent els últims preparatius per l'actuació.

Les paraules de Darío Fo són pausades, amb un ritme lent. Una lentitud que es veurà reflectida al llarg de la conversa. La imatge que dona dalt de l'escenari no és gens llunyana de la imatge que ens dóna un Darío Fo assegut al pati de butaques. Els seus ulls, el seu sonriure, les seves mans són els d'una persona temperamental i plena de vida.

"Ha canviat molt la meua manera de representar, sense adonar-me'n molts cops canvio el ritme i el tempo de les representacions. Segons la resposta que dongui el públic.

Jo actuo diferent, i la gent té

el públic. Com ell mateix corrobora; **"depen de la reacció del públic, però també s'ha de saber-lo manipular"**.

La seva tasca teatral ha estat una constant denúncia a unes certes pautes socials, les seves actuacions sempre han volgut desencadenar una reacció de burla, sempre ha utilitzat un to satíric. L'actualitat, la lluita, la ironia han estat elements de recerca cap al públic. Com ell mateix diu, per apropar-se més al públic, molts cops té en compte la problemàtica que aquest està vivint.

"És molt important el clima que es viu en un cert moment. Si jo actuo, davant d'una situació de lluita lligada a l'ocupació d'una fàbrica, el problema d'una presó o el problema de la "Mafia" i parlo i tracto aquests arguments; sempre la resposta per l'actualitat, pel pes que jo doc, té unes dimensions més elevades, més altes. La gent sent unes particulars emocions cap els éssers que representen".

Darío Fo sembla ser una persona guiada per una ideologia bastant individual, unes pautes que han marcat la seva vida tant privada com professional. Ell mai s'ha apartat de la lluita contra qualsevol tipus d'opressió. El teatre, entre altres coses, li ha servit com a eina per a aquest propòsit.

Un exemple de la seva actitud de protesta contra el sistema establert, el podem trobar quan el programa "Canzonissima" televisat per la RAI, l'any 1962, i coprotagonitzat amb la seva dona Franca Rame, va ser censurat degut al gran contingut polític de les seves sàtires. La reacció de Fo va ser la de trencar el contracte amb la RAI.

"El teatre s'ha de desenvolupar socialment, contra la violència, la injustícia i la hipocresia".

Que sabeu del bombardeig de Granollers?

Darío Fo sembla que tingui el cap a un altre lloc i de sobte ens pregunta:

Escolta una cosa, que sabeu del bombardeig d'aquí Granollers de l'any 1937?

Per què no existeixen textos ni llibres que ho expliquin?

Tota la ciutat quedà destruïda?

Aquestes preguntes ens agafen per sorpresa. La situació canvia, ara som nosaltres els entrevistats.

Per què la gent no en parla, per què no s'ha escrit res, quin és la hipocresia?

Quants morts: cent, doscents, mil...?

Es estrany que un dossier així s'hagi tancat tan fàcilment. És estrany que no hi hagi cap llibre, cap plaça dedicada, cap quadra, cap pintura; **SILENCI**.

Va ser una venjança oi? Maledida venjança...

A les paraules de Darío Fo s'hi nota una inquietud per saber moltes coses de la nostra ciutat.

De l'arquitectura al teatre.

Darío Fo neix l'any 1926 a San Giano, un petit poble proper a la frontera suïssa. L'any 1945 ja comença a introduir-se en el món teatral fent dissenys de decorats i començant a improvisar monòlegs còmics; anteriorment havia estudiat arquitectura, i ho va deixar l'últim any de la carrera.

Quan li demanen el perquè d'aquest canvi de l'arquitectura al teatre ens diu **"no va ser un canvi traumàtic, va ser un canvi ràpid però amb connexions. Jo era el "burlone", el pallasso de la companyia. Llavors ja vaig provar d'actuar en el teatre en actes mixtes, d'actors professionals, fabuladors i cantors.**

Jo vaig tenir una crisi amb el meu treball, amb l'estudi. L'arquitectura ja no m'interessava més perquè era l'especulació de béns. Em feia sentir oprimat i ho vaig abandonar.

La meua inspiració se sentia viva i vaig provar de fer teatre. Teatre de varietats, com a teatre lleuger, falsament lleuger, amb el qual podia fer sàtira".